

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 242.590 van 10 oktober 2018
in de zaak A. 215.964/XIV-36.456**

In zake: Robert ROTH
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Stijn Verbist en Joris Claes
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Graaf van Hoornestraat 51
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de STAD ANTWERPEN
woonplaats kiezend te 2000 Antwerpen
Oudaan 5
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Patrick Van der Straten
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 120/4

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 28 mei 2015, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 11 mei 2015 van de korpschef van de lokale politie Antwerpen houdende weigering van verzoekers aanvraag tot verlenging van de pensioenleeftijd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 231.390 van 29 mei 2015 is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

Verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. Verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 mei 2018.

Staatsraad Patricia De Somere heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Joris Claes, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Pieter Borms, die *loco* advocaat Patrick Van der Straten verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is hoofdinspecteur (HINP) bij de lokale politie Antwerpen en teamleider-coördinator op de afdeling West, dienst Dagelijkse Gerechtelijke Opdrachten. Op 6 mei 2013 heeft hij de leeftijd van 65 jaar bereikt waardoor hij bijgevolg op 1 juni 2013 op pensioen zou worden gesteld.

3.2. Op 22 november 2012 dient verzoeker een eerste aanvraag in om in activiteit te blijven boven de leeftijd van 65 jaar, in toepassing van artikel 3 van het koninklijk besluit van 12 mei 1927 ‘betreffende de ouderdom van de op pensioenstelling van de ambtenaren, beambte en het dienstpersoneel van de staat’ (hierna: het koninklijk besluit van 12 mei 1927), en het enig artikel van het ministerieel besluit van 11 september 2012 tot uitvoering van het koninklijk besluit van 12 mei 1927 ‘betreffende de ouderdom van de oppensioenstelling van de ambtenaren, de beambten en het dienstpersoneel van de staat’ (hierna: het ministerieel besluit van 11 september 2012).

Op 18 januari 2013 wordt verzoekers aanvraag tot verlenging van de pensioenleeftijd ingewilligd en krijgt hij de toelating om te werken na de leeftijdsgrens van 65 jaar voor een periode van zes maanden, ingaande van 1 juli 2013 tot 30 november 2013.

3.3. Naar aanleiding van een tweede aanvraag tot verlenging van de pensioenleeftijd, wordt de toelating op 31 mei 2013 verlengd met zes maanden, tot 1 juni 2014.

3.4. Verzoeker dient op 24 oktober 2013 een derde aanvraag tot verlenging van de pensioenleeftijd in voor de duur van één jaar. De aanvraag wordt op 5 december 2013 door de korpschef van de lokale politie Antwerpen geweigerd. Op 28 maart 2014 beslist de korpschef van de lokale politie Antwerpen om de beslissing van 5 december 2013 in te trekken en zodoende de procedure te hernemen. De korpschef van de lokale politie Antwerpen besluit op 14 mei 2014

opnieuw tot de weigering van de aanvraag. Met een arrest nr. 227.598 van 28 mei 2014 beveelt de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van 14 mei 2014. Met een arrest nr. 232.027 van 11 augustus 2015 wordt deze beslissing vernietigd.

3.5. Bij beslissing van 2 juni 2014 van de korpschef van de lokale politie te Antwerpen wordt verzoeker toegelaten als voorlopige maatregel zijn werkzaamheden verder te zetten in afwachting van een nieuwe beslissing na de beoordeling door de Raad van State van de beslissing van 14 mei 2014 of na kennisname van nieuwe feitelijke gegevens en omstandigheden die een nieuwe beoordeling noodzaken en waarbij deze voorlopige maatregel alleszins eindigt op 1 december 2014.

3.6. Verzoeker dient op 2 oktober 2014 een vierde aanvraag in tot verlenging van de pensioenleeftijd van 1 juni 2015 tot 1 juni 2016.

De hiërarchisch meerdere van verzoeker, HCP G.D., verstrekt op 29 september 2014, “wat de gepastheid van de indiensthouding voor de instelling betreft” een gunstig advies. De houder van de management- of staffunctie die het dichtst bij die van verzoeker ligt, CP J.D., verstrekt op 16 april 2015 advies.

Met een beslissing van 11 mei 2015 weigert de korpschef van de lokale politie Antwerpen deze aanvraag. Dit is de thans bestreden beslissing.

De activiteit van verzoeker bij de lokale politie Antwerpen is beëindigd per 1 juni 2015.

IV. Rechtsmacht

Uiteenzetting van de exceptie

4. In haar memorie van antwoord werpt de verwerende partij op dat verzoeker de erkenning beoogt van haar subjectief recht tot langere tewerkstelling na de pensioengerechtigde leeftijd. Volgens de zienswijze van verzoeker wordt dit recht geënt op wettelijke bepalingen die de rechtsplicht inhouden voor de verwerende partij om hem langer tewerk te stellen. Het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep tot nietigverklaring betreft volgens de verwerende partij bijgevolg een betwisting over subjectieve rechten, waarvoor de Raad van State zich zonder rechtsmacht moet verklaren.

Beoordeling

5. Indien de akte waarvan de nietigverklaring wordt gevorderd betrekking heeft op de vaststelling van subjectieve rechten, volgt uit de artikelen 144 en 145 van de Grondwet dat de beslechting van die geschillen in beginsel aan de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken van de rechterlijke orde zijn toevertrouwd. Onder voorbehoud van een toewijzing van bevoegdheid inzake de beslechting van geschillen over politieke rechten, is de Raad van State dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van beroepen tot nietigverklaring waarvan het werkelijke en rechtstreekse voorwerp een geschil over subjectieve rechten betreft.

Dat is het geval wanneer het vernietigingsberoep gericht is op de erkenning van een subjectief recht waaromtrent het bestuur niet over een discretionaire maar slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt.

6. Anders dan de verwerende partij stelt, blijkt niet dat verzoeker met zijn vordering de vrijwaring van een subjectief recht beoogt. De verwerende partij maakt niet aannemelijk dat de korpschef bij het verlenen van een toelating om in activiteit te blijven boven de leeftijd van 65 jaar, in toepassing van artikel 3 van het koninklijk besluit van 12 mei 1927, over een gebonden bevoegdheid beschikt en er bijgevolg een verplichting zou bestaan om die toelating te verlenen, noch dat deze tegen welbepaalde voorwaarden dient te worden toegekend. De verwerende

partij gewaagt integendeel zelf van een gunstmaatregel. De omstandigheid dat verzoeker zijn middelen vanuit die zienswijze zou hebben opgebouwd, doet daar geen afbreuk aan.

De exceptie wordt verworpen.

V. Ontvankelijkheid - belang

Standpunt van de partijen

7. De verwerende partij betoogt in haar memorie van antwoord dat verzoeker niet langer actief is bij de lokale politie en dat hij op pensioen werd gesteld door het bereiken van de wettelijke pensioenleeftijd, het aflopen van de toegestane verlengingen en de negatieve beslissing over de laatste verlengingsaanvraag. Zij wijst er tevens op dat het bekomen van de indiensthouding na het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd een gunstmaatregel is.

De verwerende partij stelt vast dat verzoeker weliswaar poneert dat hij een financieel belang zou hebben bij de aangevraagde verlengingen en dus bij de vernietiging van de weigering omdat hij over onvoldoende inkomsten zou beschikken om te voldoen in het onderhoud van zijn kinderen, doch zij meent dat dit belang niet wordt bewezen. Bovendien heeft verzoeker nog geen pensioenaanvraag ingediend niettegenstaande hij al meer dan drie maanden op rust gesteld is, en ontvangt hij dienvolgens nog geen pensioen. Deze houding is volgens de verwerende partij onverenigbaar met het beweerde belang, nu verzoeker blijkbaar in het onderhoud van zijn kinderen kan voorzien zonder het pensioen waarop hij recht heeft aan te vragen. Hieruit blijkt volgens de verwerende partij dat er geen financieel belang is, zoals door verzoeker wordt voorgehouden.

8. Verzoeker repliceert dat de bestreden beslissing hem een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel berokkent, nu hem een verlenging van zijn pensioensleeftijd wordt ontnomen. De verwerende partij

ontkent verzoekers belang omdat hij niet langer actief is bij de politie, terwijl dit juist het gevolg is van de bestreden beslissing. Bovendien is het, aldus verzoeker, voor hem uitermate belangrijk om zo lang als mogelijk in dienst te kunnen blijven en recht te hebben op zijn loon nu dit loon kostendekkend is en de levensstandaard en de bestaanszekerheid van hemzelf en zijn kinderen verzekert. Door de bestreden beslissing, met name het verplicht op pensioen gaan, vervalt dit inkomen en komt hierdoor de levensstandaard en de bestaanszekerheid van zowel hemzelf en zijn kinderen in het gedrang. Dat hij geen bewijzen voorlegt die aantonen dat hij over onvoldoende inkomsten zou beschikken, is volgens verzoeker volstrekt irrelevant, nu het voor zich spreekt dat het pensioen andere financiële gevolgen met zich meebrengt dan een verlenging van de tewerkstelling. Dit is op zich al voldoende om een belang in zijnen hoofde aan te tonen. Dat hij nog geen pensioen heeft aangevraagd en hierdoor geen pensioensuitkering verkrijgt, is volgens verzoeker evenmin relevant, aangezien het niet zou stroken met het huidig ingesteld beroep en de wil van verzoeker om verder in het politiekorps te functioneren. Een pensioensaanvraag staat immers elke terugkeer in het korps in de weg en zou bovendien kunnen leiden tot de vaststelling dat de onderhavige procedure zonder voorwerp is geworden. Verzoeker wijst erop dat de bestreden beslissing in ieder geval een enorme financiële impact heeft, nog daargelaten wat zijn persoonlijke situatie is.

9. In haar laatste memorie stelt de verwerende partij dat het aanvragen van het geldelijk pensioen los staat van de oppensioenstelling. Verzoeker is reeds op pensioen gesteld doordat hij geen verlenging heeft bekomen en dit kan niet meer ongedaan worden gemaakt. Zelfs bij een nieuwe beslissing staat vast dat verzoeker niet meer in dienst is/was. De op 2 oktober 2014 aangevraagde verlenging had tot doel een verlenging te bekomen tot 1 juni 2016 en is intussen verstreken. Er werd geen nieuwe verlenging aangevraagd. Verzoeker heeft naar het standpunt van de verwerende partij geen actueel belang.

10. Verzoeker benadrukt in zijn laatste memorie dat hij zijn pensioen nog niet heeft aangevraagd en hij bijgevolg nog niet op pensioen is gesteld.

Beoordeling

11. Luidens artikel 19, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan een annulatieberoep zoals bedoeld in artikel 14, § 1, van deze wetten, voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State worden gebracht door elke partij die doet blijken van een benadeling of een belang.

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Het staat aan de Raad van State te oordelen of een verzoeker die een zaak voor de Raad brengt, doet blijken van een belang bij zijn beroep. De Raad van State dient er evenwel over te waken dat de belangvereiste niet op een buitensporig restrictieve of formalistische wijze wordt toegepast (GwH 30 september 2010, nr. 109/2010, punt B.4.3.).

12. Anders dan de verwerende partij het ziet, is verzoeker niet op pensioen gesteld louter door het bereiken van de (destijds) wettelijke pensioenleeftijd van 65 jaar op 6 mei 2013 en het aflopen van de toegestane

verlengingen op 1 december 2014. De verwerende partij betwist niet dat de vierde aanvraag tot verlenging van de pensioenleeftijd tijdig werd ingediend, zodat door het beroep tegen de thans bestreden weigering van deze aanvraag, niet kan worden gesteld dat verzoeker louter door het bereiken van de wettelijke pensioenleeftijd thans op pensioen is gesteld.

Verzoeker voert evenmin een louter financieel belang na. Hij omschrijft zijn belang zelf als “het zo lang als mogelijk in dienst te kunnen blijven en recht te hebben op zijn loon”. Dit nadeel betreft het verlies van een kans om gedurende één jaar verder in activiteit te blijven bij de lokale politie Antwerpen, met als gevolg daarvan een lager inkomen. De vraag of hij al dan niet bewijst over onvoldoende inkomsten te beschikken en de omstandigheid dat hij nog geen geldelijk pensioen zou hebben aangevraagd, doen bijgevolg niet ter zake.

13. Uit een eventuele vernietiging van de bestreden weigering volgt niet dat de verwerende partij verplicht zou zijn om, bij wijze van rechtsherstel, verzoeker met terugwerkende kracht die toelating te verlenen. Wel is de verwerende partij, indien de onwettigheid van de bestreden beslissing wordt vastgesteld, ertoe gehouden de zaak opnieuw te beoordelen. Het voordeel dat verzoeker nastreeft met het voorliggende beroep bestaat er bijgevolg in, door de gevorderde nietigverklaring, een nieuwe kans te verwerven om een verlenging van de pensioenleeftijd van 1 juni 2015 tot 1 juni 2016 te bekomen en zijn loopbaan aldus te laten reconstrueren.

14. Dit voordeel dat een eventueel vernietigingsarrest verzoeker zou opleveren, verantwoordt het vereiste belang bij zijn beroep.

De exceptie wordt verworpen.

VI. Onderzoek van de middelen

Derde middel

Standpunt van de partijen

15. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van, onder meer, de materiële- en de formelemotiveringsplicht, artikel 3 van het koninklijk besluit van 12 mei 1927 en artikel 1 van het ministerieel besluit van 11 september 2012, van het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel betoogt verzoeker dat de motivering van de bestreden beslissing uitsluitend verband houdt met het personeelsbehoefteplan dat werd goedgekeurd bij gemeenteraadsbesluit van 27 januari 2014, doch dat onder ‘motivering’ op geen enkele wijze naar de verleende gunstige adviezen wordt verwezen, niettegenstaande deze door artikel 1 van het ministerieel besluit van 11 september 2012 zijn voorgeschreven en daaruit voortvloeit dat de beslissing over de aanvraag hierop gebaseerd moet zijn. Verzoeker stelt dat hierdoor de formelemotiveringsplicht werd geschonden, alsook artikel 1 van voornoemd ministerieel besluit en artikel 3 van voornoemd koninklijk besluit.

In een derde onderdeel betoogt verzoeker dat noch uit het gemeenteraadsbesluit van 27 januari 2014, noch uit de kanteling die op 1 mei 2015 plaatsvond binnen de lokale politie Antwerpen, voortvloeit dat zijn aanvraag moest worden geweigerd. Verzoeker wijst erop dat het gemeenteraadsbesluit immers geen enkel criterium of enige richtlijn in dit verband bevat, en dat, indien oudere werknemers eerst zouden moeten afvloeien, deze bepaling discriminerend zou zijn en op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing zou moeten worden gelaten. Verzoeker stelt dat er dan ook geen enkel redelijk verband bestaat tussen het gemeenteraadsbesluit van 27 januari 2014 en de bestreden weigeringsbeslissing, aangezien in deze laatste op geen enkele wijze wordt overwogen waarom het besluit van 27 januari 2014 tot gevolg heeft dat net verzoeker uit de dienst moet worden verwijderd, gegeven de gunstige adviezen, de gunstige evaluaties en zijn blanco tuchtdossier. De motivering is naar verzoekers standpunt louter algemeen en daarom niet draagkrachtig.

16. De verwerende partij antwoordt dat de adviezen van verzoekers directe overste wel in overweging werden genomen, doch niet aan de basis liggen van de motieven tot weigering. De korpschef heeft de verlengingsaanvraag geweigerd op basis van het personeelsbehoefteplan van 27 januari 2014, dat werd uitgevoerd door de centralisatie die op 1 mei 2015 werd ingezet. Aangezien de verlenging die door verzoeker werd aangevraagd betrekking heeft op de periode na de centralisatie die op 1 mei 2015 werd ingezet, is dit volgens de verwerende partij wel degelijk een motief dat in overweging mag worden genomen voor de beoordeling van diens aanvraag. Zelfs indien de korpschef na de aanvraag van verzoeker sneller zou hebben beslist, diende hij volgens de verwerende partij rekening te houden met het personeelsbehoefteplan, daar de centralisatie zou starten op 1 mei 2015 en de aanvraag betrekking had op de periode na 1 juni 2015. De verwerende partij merkt ten slotte op dat de centralisatie en het nieuwe personeelsbehoefteplan wel degelijk pertinente motieven zijn om verzoekers aanvraag tot verlenging van de pensioenleeftijd te beoordelen, temeer omdat hier budgettaire gevolgen aan gekoppeld zijn aangezien er sinds de inwerkingtreding van het personeelsbehoefteplan een surplus is aan HINP's binnen het korps. In de omstandigheid dat er reeds een teveel aan HINP's in het korps tewerkgesteld zijn, is een verlenging na de wettelijke pensioenleeftijd volgens de verwerende partij niet verantwoordbaar.

17. Verzoeker stelt in zijn memorie van wederantwoord nog, wat het eerste onderdeel betreft, dat de verwerende partij nergens in de motivering verwijst naar deze adviezen, waaruit onmiskenbaar zou volgen dat er geen rekening is mee gehouden.

In zijn laatste memorie benadrukt verzoeker dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze overweegt waarom het personeelsbehoefteplan precies tot gevolg heeft dat verzoeker uit de dienst moest worden verwijderd, gegeven de gunstige adviezen, de gunstige evaluaties en het blanco-tuchtregister. Door geheel voorbij te gaan aan al deze positieve aspecten wordt volgens verzoeker de appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij niet meer dan een

“dode letter”, zonder enige vorm van concrete, draagkrachtige of pertinente motivering rekening houdend met de eigen omstandigheden van de zaak.

18. In zijn laatste memorie repliceert de verwerende partij dat de korpschef, binnen de uitoefening van zijn bevoegdheden, het personeelskader vastgesteld door de gemeenteraad moet respecteren en alle maatregelen nemen om de realisatie ervan te bewerkstelligen. Volgens de verwerende partij moet elke afwijking ervan uitdrukkelijk worden gemotiveerd, terwijl de beslissingen die erop gericht zijn het personeelskader na te komen of te realiseren geen uitdrukkelijke motivering behoeven. Eens wordt aanvaard dat het personeelsbehoefteplan een beoordelingscriterium vormt, en wordt vastgesteld dat een verzoek tot verlenging er niet mee in overeenstemming is, moet niet uitdrukkelijk worden gemotiveerd waarom er niet afgeweken wordt van het personeelsbehoefteplan. Het recht op verlenging houdt niet de plicht in om het door de gemeenteraad goedgekeurde plan naast zich neer te leggen, en also het in overtal zijn van de HINP's te bestendigen, waardoor het gemeenteraadsbesluit niet wordt uitgevoerd. Volgens de verwerende partij heeft de korpschef *in casu* wel degelijk de individuele situatie van verzoeker, als zijnde HINP beoordeeld. Zijn functie binnen het korps als HINP en de al dan niet behoefte aan die specifieke functie is een belangrijk individueel beoordelingselement. De materiële motiveringsplicht houdt volgens de verwerende partij niet in dat de korpschef had moeten motiveren waarom hij zich, rekening houdende de functie van verzoeker, niet beriep op een of andere bepaling die hem, in dit concrete geval rekening houdende met specifieke omstandigheden, de mogelijkheid zou hebben gegeven om de gevraagde verlenging in 'overtal' toe te staan, temeer omdat verzoeker zich evenmin had beroepen op zulk een bepaling. De verwijzing naar het personeelsbehoefteplan kan bovendien geenszins als een stereotiep argument worden beschouwd waarmee iedere aanvraag, van welk personeelslid ook zou kunnen worden afgewezen. Voor inspecteurs, waar er sprake is van een tekort in plaats van een overtal, kan het personeelsbehoefteplan vanzelfsprekend niet worden ingeroepen om een gevraagde verlenging te weigeren, en ook wanneer het aantal HINP's zou dalen onder de door gemeenteraad vastgelegde norm, kan dit plan niet langer worden ingeroepen om

een verlenging te weigeren. Indien de korpschef geen rekening mag houden met zijn personeelsbehoefte kan er niet langer worden gesteld dat er sprake is van een discretionaire beoordelingsbevoegdheid.

Beoordeling

19. De formelemotiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De materiëlemotiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiëlemotiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de

redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden.

Overeenkomstig artikel 3 van het koninklijk besluit van 12 mei 1927 kan het in activiteit blijven boven de leeftijd van 65 jaar worden toegelaten door de leidend ambtenaar op aanvraag van de ambtenaar. De periode van in activiteit blijven wordt bepaald voor de maximumduur van één jaar, en deze kan hernieuwd worden. Er wordt geen maximumleeftijd vastgesteld. Overeenkomstig het enig artikel van het ministerieel besluit van 11 september 2012 hebben de met redenen omklede adviezen die worden gevraagd van de hiërarchisch meerdere enerzijds en de houder van de management- of staffunctie die het dichtst bij die van de aanvrager ligt anderzijds, zowel betrekking op de gepastheid van de indiensthouding voor de instelling als op de meest geschikte duur voor deze indiensthouding. Deze bepalingen verlenen de verwerende partij bijgevolg een appreciatiebevoegdheid die geval per geval moet worden uitgeoefend, rekening houdend met de concrete omstandigheden van de zaak, in het bijzonder de gepastheid van de verdere indiensthouding van de aanvrager voor de instelling, en de meest geschikte duur ervan.

20. Blijkens de bestreden beslissing zijn er ten gevolge het personeelsbehoefteplan 2014, goedgekeurd bij gemeenteraadsbesluit van 27 januari 2014, en de concrete uitvoering ervan op 1 mei 2015 met de centralisering van de operationele diensten op de Noorderlaan, binnen de lokale politie Antwerpen nog 12 HINP's "buiten het PBP van 2014" werkzaam, en moet in dit opzicht "iedere aanvraag tot verlenging van de pensioenleeftijd voortaan ook worden getoetst aan het PBP 2014". Er wordt vervolgd dat tengevolge van de centralisatiebeweging die op 1 mei 2015 plaatsvond en het teveel aan HINP's binnen het korps, het op dit ogenblik derhalve budgettair niet langer te verantwoorden is om HINP's na hun pensioenleeftijd nog langer in dienst te houden.

In het advies van CP J.D., de houder van de management- of staffunctie die het dichtst bij die van verzoeker ligt, wordt uitdrukkelijk verwezen naar de centralisatie van de diensten vanaf 1 mei 2015. Deze centralisatie lijkt, wat de gepastheid van de indiensthouding van verzoeker betreft, geen probleem op te leveren, zelfs integendeel: er wordt verwezen naar één taak die vanaf 1 mei binnen de dienst gerechtelijke opvolging wordt ingevoerd, het betreft “een operationele permanentiedienst (2 shiften) waarbij dringende kantschriften of verderzetting van dringende dossiers vanuit de gerechtelijke afhandeling dient uitgevoerd te worden”. Wat de meest geschikte duur van verzoekers indiensthouding betreft, wordt alsdan gesteld dat, hiermee rekening houdend, een periode van zes maanden aangewezen lijkt om na te gaan of de aanvrager ook de operationele taken naar behoren kan blijven uitvoeren.

21. In het licht van het gunstig advies van verzoekers hiërarchisch meerdere en van voornoemd gunstig advies van de houder van de management- of staffunctie in het bijzonder, waarin uitdrukkelijk wordt verwezen naar het personeelsbehoeftenplan 2014 en de hierbij ingevoerde operationele permanentiedienst waarbinnen verzoeker, (minstens) gedurende een periode van zes maanden, zou worden tewerkgesteld, kan de verwerende partij er niet mee volstaan louter te verwijzen naar het personeelsbehoeftenplan 2014 en het teveel aan HINP's binnen het korps. In strijd met het enig artikel van het ministerieel besluit van 11 september 2012 en de formelemotiveringsplicht is in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met voornoemde adviezen. De loutere verwijzing naar het personeelsbehoeftenplan 2014 en het budgettaire gevolg ervan, is in het licht van voornoemde gunstige adviezen, een onvoldoende dragend motief om verzoekers aanvraag tot verlenging van de pensioenleeftijd te weigeren.

22. Het derde middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van de korpschef van de lokale politie Antwerpen van 11 mei 2015 houdende weigering van verzoekers aanvraag tot verlenging van de pensioenleeftijd.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 400 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan verzoeker.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tien oktober tweeduizend achttien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Patricia De Somere,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques